

Sygn. akt V ACa 321/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku V Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSA Jacek Greła

Sędziowie SSA Maria Sokołowska

SSO del. Przemysław Banasik (spr.)

Protokolant: st. sek. sąd. Ż. D.

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2014 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.**

przeciwko **J. K. (1), M. J., R. B., R. G. (1), A. S., P. S., M. C. (1), (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.**

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej (...) **Spółki Akcyjnej w S.**

o ochronę dóbr osobistych

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 13 listopada 2013 r., sygn. akt I C 633/12

1. oddala apelację,
2. zasądza od powoda solidarnie na rzecz pozwanych **A. S., P. S., i (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.** kwotę 2070 zł. (dwa tysiące siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym,
3. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w B. na rzecz radcy prawnego E. S. kwotę 2070 zł. (dwa tysiące siedemdziesiąt złotych) powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwanemu **M. C. (1)** w postępowaniu apelacyjnym,
4. zasądza od powoda na rzecz interwenienta ubocznego kwotę 2070 zł. (dwa tysiące siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt V ACa 321/14

UZASADNIENIE

Powódka (...) sp. z o.o. w K. wniosła o nakazanie pozwanym J. K. (1), M. J., R. B., R. G. (2), A. S., P. S. i M. C. (1), aby opublikowali w gazecie codziennej o tytule (...) na stronie 17 oraz na stronie internetowej o adresie [http://\(...\) \(...\)](http://(...) (...)) oświadczenie o następującej treści: „(...)

Pismem procesowym z dnia 4 lutego 2013r. powódka wniosła o wezwanie (...) sp. z o.o. w B. do udziału w sprawie w charakterze pozwanego.

W odpowiedziach na pozew pozwani oraz interwenient uboczny (...) S.A. w S. domagali się oddalenia powództwa. Pozwani J. K. (1), M. J., R. B., R. G. (1), P. S. i A. S. wniesli nadto o dokonanie zwrotu pozwu, wskazując również na brak legitymacji biernej J. K. (1), M. J., R. B. i R. G. (1), nie będących wydawcami dziennika (...) i nie należących do kręgu osób ponoszących odpowiedzialność za publikację w świetle art. 38 ustawy prawo prasowe.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2013r. Sąd Okręgowy w B. oddalił powództwo; zasądził od powoda na rzecz pozwanych oraz interwenienta ubocznego kwoty po 2.760 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa na rzecz kancelarii radcy prawnego E. S. kwotę 3.394,80 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczącej pozwanemu M. C. (2) z urzędu.

Podstawę powyższego orzeczenia stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

W marcu 2012r. w gazecie codziennej (...) zostały opublikowane artykuły poświęcone działalności powodowej spółki autorstwa pozwanego P. S. zatytułowane „(...)” oraz „(...)”. W sierpniu 2012r.

z pozwanym P. S. skontaktował się pozwany M. C. (1) - uczestnik programu L.. który przesłał mu kopię zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, złożonego w Prokuraturze Rejonowej K.-Wschód oraz dokumenty dotyczące jego członkostwa w Programie i umowę handlową zawartą z powódką. Na podstawie powyższych dokumentów, rozmowy z M. C. (1) oraz prokuratorem z Prokuratury Rejonowej w K. w dniu 25 sierpnia 2012r. w gazecie codziennej (...) oraz w dniu 5 września 2012r. na stronie internetowej o adresie [http://\(...\) \(...\)](http://(...) (...)) ukazał się przedmiotowy artykuł dotyczący powódki o tytule: „(...)” autorstwa P. S.. W przedmiotowym artykule P. S. przytoczył twierdzenie M. C. (1), że domaga się unieważnienia umowy z (...) sp. z o.o.: „(...) ponieważ uprawia ona działalność nielegalną polegającą na prowadzeniu piramidy finansowej (...)” oraz wypowiedź prokuratora P. K. z Prokuratury Rejonowej K. Zachód potwierdzającą wpływ doniesienia złożonego przez M. C. (1). Pozwany M. C. (1) nie autoryzował swoich wypowiedzi, jednakże treść artykułu jest zgodna z jego stanowiskiem. Przed opublikowaniem przedmiotowego artykułu pozwany P. S. skontaktował się z przedstawicielem powódki J. C. i przedstawił zarzuty stawiane spółce przez M. C. (1) z prośbą o ustosunkowanie się do nich, a także poprosił o udzielenie informacji dotyczących ilości prowadzonych postępowań przez polskie prokuratury oraz spraw sądowych prowadzonych przeciwko spółce (...) w A.. W odpowiedzi przedstawiciel powódki udzielił informacji na temat toczących się postępowań w S. i A. oraz o braku informacji na temat postępowań prowadzonych przez prokuratury w Polsce przeciwko spółce. Powódka nie odniosła się do zarzutów stawianych przez M. C. (1). Powódka przed wytoczeniem niniejszego powództwa nie domagała się opublikowania na łamach dziennika przeprosin przez pozwanych. M. C. (1) zawarł z (...) spółką z o.o. w K. w dniu 27 grudnia 2011r. umowę handlową oraz zawarł z (...) umowę o udział w programie L. jako konsument oraz jako przedsiębiorca. Osoby uczestniczące w programie były zachęcane do zgłaszania nowych uczestników. Pozwany dokonał na rzecz powódki wpłaty łącznej kwoty 12.346,20 zł, w tym z tytułu uczestniczenia w Programie L. (partner P.) kwotę 9.000 zł. Po podpisaniu umów pozwany przedstawił powódce propozycję rejestracji osób chętnych do uczestniczenia w Programie

L. oraz sprzedaży bonów na terenie galerii handlowej. Powódka nie zaakceptowała złożonej przez pozwanego M. C. (1) propozycji. W dniu 18 maja 2012r. powódka powołując się na treść § 9 pkt 9.1. ogólnych warunków umów rozwiązała z pozwanym M. C. (1) umowę handlową. Pozwany czując się oszukany z uwagi na brak wskazania przyczyny wypowiedzenia umowy, a także brak zwrotu dokonanych wpłat zarzucił powódce działalność tożsamą z piramidą finansową oraz zapowiedział złożenie doniesienia do Prokuratury Rejonowej w K. o podejrzeniu popełnienia

przestępstwa. Na skutek zawiadomienia złożonego przez pozwanego M. C. (1) również Prezes (...) wszczął wobec (...) postępowanie w sprawie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów oraz złożył pozew przeciwko (...) o uznanie postanowień wzorców umowy za niedozwolone. Postępowanie jest w toku. Postanowieniem z dnia 28 marca 2013r. Agencja (...) umorzyła śledztwo w sprawie podejrzenia doprowadzenia w celu osiągnięcia korzyści majątkowej do niekorzystnego rozporządzenia przez M. C. (1) mieniem w kwocie 12.376,20 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do okoliczności przewidywanego zysku związanego z zawartymi umowami handlowymi kontrahenta (...) sp. z o.o. w K. oraz co do zasad funkcjonowania programu partnerskiego L. tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. W związku z działalnością spółki (...) na terenie Polski w innej gazecie codziennej ukazał się artykuł dotyczący powódki oraz zamieszczane są krytyczne informacje na temat spółki pod adresem [http://\(...\)pl](http://(...)pl). (...) jest (...) Sp. z o.o. w B., zaś redaktorem naczelnym A. S..

Sąd Okręgowy przytoczył treść art. 38 ustawy z dnia 26 stycznia 1984r. - Prawo prasowe (Dz.U. 1984r. Nr 5, poz. 24 ze zm.) i wskazał, że pozwani J. K. (1), M. J., R. B. oraz R. G. (1) nie mają legitymacji biernej do występowania w niniejszym postępowaniu w charakterze pozwanych, albowiem nie są żadną z osób wymienionych w tym przepisie. Autorem publikacji jest P. S., redaktorem naczelnym A. S. zaś wydawcą (...) sp. z o.o. w B.. Pozwany J. K. (1) zatrudniony jest w (...) sp. z o.o. na stanowisku koordynatora rozwiązań IL, natomiast pozwani M. J., R. B. oraz R. G. (1) są redaktorami wydań, jednakże żaden z nich nie jest redaktorem naczelnym i do ich zadań należy jedynie koordynowanie pracy edytorów odpowiedzialnych za wykonanie poszczególnych stron gazety i nie decydowali oni o dopuszczeniu do opublikowania artykułu.

Z tej przyczyny Sąd Okręgowy powództwo w stosunku do ww. pozwanych oddalił.

W ocenie Sądu Okręgowego działalnie pozwanego P. S. oraz A. S. i (...) M. sp. o.o. nie było natomiast bezprawne. Pozwany P. S. nie naruszył wymagań określonych w art. 12 ust. 1 ustawy Prawo prasowe. Przed przystąpieniem do publikacji zweryfikował informacje uzyskane od pozwanego M. C. (1), rozmawiał zarówno z M. C. (1), jak i z prokuratorem Prokuratury Rejonowej w K., który potwierdził wniesienie przez M. C. (1) doniesienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez powódkę. Wskazał również Sąd Okręgowy, że pozwany już wcześniej przygotował artykuł zatytułowany „(...)” dotyczący działalności powódki, który ukazał się w dzienniku (...) w dniu 16 marca 2012r., a także artykuł pt. „(...)” opublikowany w dniu 23 marca 2012r. Przygotowując się do powyższej publikacji posiadał zatem wiedzę o działalności powodowej spółki, w tym także uczestniczył w spotkaniu przedstawicieli spółki z potencjalnymi klientami L.. Pozwany przed publikacją zwrócił się również do powódki z prośbą o ustosunkowanie się do zarzutów stawianych przez M. C. (1), dotyczących jego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez powodową spółkę oraz o zerwaniu umowy i braku zwrotu wpłaconej na rzecz spółki kwoty 12.000 zł. Powódka nie odniosła się jednak do wskazanych zarzutów informując jedynie pozwanego, że nie posiada informacji ani o złożonym przez M. C. (1) doniesieniu do Prokuratury Rejonowej w K. ani innych doniesieniach złożonych w polskich prokuraturach.

Analizując treść zapytania pozwanego P. S. skierowanego do powódki w dniu

23 sierpnia 2012r. Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że pozwany umożliwił powódce zajęcie właściwego stanowiska w sprawie. Okoliczność, że powódka nie miała wówczas wiedzy na temat prowadzonego postępowania przygotowawczego przez prokuraturę nie oznacza, iż nie miała wiedzy o zarzutach stawianych jej przez M. C. (1). Pozwany P. S. w skierowanej do powódki korespondencji wskazuje zarówno imię i nazwisko uczestnika M. C. (1) oraz okoliczność zerwania umowy i braku zwrotu kwoty 12.000 zł, a także zarzut przyrównania działalności powódki do systemu sprzedaży lawinowej i piramidy finansowej. Z Sądu Okręgowego nie są trafne twierdzenia powódki o ogólnikowości zapytania, dziennikarza, gdyż ta sama osoba, z którą kontaktował się pozwany P. S., kontaktowała się również z pozwanym M. C. (1) w czerwcu 2013r.

Kwestia ilości podpisanych przez pozwanego M. C. (1) umów w ocenie Sądu Okręgowego nie miała znaczenia dla istoty sprawy ani nie dowodzi braku staranności pozwanego P. S. tym bardziej, że pozwany M. C. (1) w swoich zeznaniach wskazał, że zawarł z powódką trzy umowy. Zauważył ponadto Sąd Okręgowy, że pozwany nie

ocenia działalności spółki i nie sugeruje popełnienia przestępstwa, takiej sugestii nie zawiera także podtytuł. Z treści artykułu jednoznacznie wynika natomiast, że miejsce, gdzie mogło zostać popełnione przestępstwo, o którym mowa w doniesieniu, będzie dopiero ustalane przez prokuraturę. Treść podtytułu nie może być nadto odczytywana w oderwaniu od samej treści artykułu, a przede wszystkim od zacytowanej w publikacji wypowiedzi prokuratora. Według Sądu Okręgowego przeciętny czytelnik ze spornej publikacji nie wyczyta kategorycznego zarzutu popełnienia przestępstwa, a jedynie zapozna się ze stanowiskiem osoby, która złożyła doniesienie o jego popełnieniu. Ponadto wskazał Sąd Okręgowy, że niewątpliwie pozwany w przedmiotowym artykule poruszył temat istotny społecznie i celem artykułu było poinformowanie opinii publicznej o złożeniu pierwszego doniesienia na działalność powodowej spółki do prokuratury przez jednego z uczestników programu L..

Reasumując tę część rozważań stwierdził Sąd Okręgowy, że autor publikacji pozwany P. S. dochował należytej staranności wynikającej z art. 12 ust. 1 ustawy prawo prasowe

i brak jest tym samym podstaw do przypisania jego działaniu, a co za tym idzie także pozostałym pozwany A. S. oraz (...) sp. z o.o., cech bezprawności.

Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że również działanie pozwanego M. C. (1) nie nosiło znamion bezprawności. Okoliczności niniejszej sprawy, fakt wpłaty na rzecz powódki kwoty ponad 12.000 zł oraz brak jej zwrotu po rozwiązaniu umowy handlowej a także, co potwierdził świadek J. K. (2), zachęcanie do wstępowania coraz to nowych członków i dokonywania przez nich wpłat, uzasadniały postępowanie pozwanego. W ocenie Sądu Okręgowego również nietrafne jest stanowisko powódki, że skoro Prokuratura Okręgowa w K. prowadziła postępowanie przygotowawcze dotyczące podejrzenia popełnienia przestępstwa opisanego w art. 286 § 1 k.k. na szkodę M. C. (1) związane z działalnością powódki, to powódka nie jest piramidą finansową a tym samym poprzez nazwanie powódki piramidą finansową pozwany M. C. (1) wprost naruszył jej dobra osobiste. Przyjęta przez prokuraturę kwalifikacja prawna nie ma znaczenia dla stwierdzenia naruszenia dóbr osobistych. Istotnym jest również, iż pozwany nie autoryzował swoich wypowiedzi, choć przyznał, że treść artykułu jest zgodna z jego stanowiskiem.

Według Sądu Okręgowego powódka nie wykazała również, że doznała ujemnych konsekwencji spowodowanych opublikowaniem przedmiotowego artykułu. Twierdzenie występującej w imieniu powódki W. K., że zostało zaburzone zaufanie do firmy i dobre imię spółki nie zostało poparte żadnymi dowodami. Zauważył przy tym Sąd Okręgowy, że przed opublikowaniem spornego artykułu ukazał się w dzienniku Gazecie (...)

artykuł pt: (...) G.? Drobiazg. Witajcie w L.!", a także w Internecie istnieje strona A. L., na której umieszczone są krytyczne wpisy wielu osób. A zatem już przed opublikowaniem artykułu przez pozwanych w mediach pojawiły się bardzo krytyczne wypowiedzi na temat powódki, co mogło mieć wpływ na wizerunek spółki. Nadto zdaniem Sądu Okręgowego nie bez znaczenia jest również postawa powódki, która przed wytoczeniem niniejszego powództwa nie domagała się opublikowania na łamach dziennika (...) przeprosin przez pozwanych.

Sąd Okręgowy wyjaśnił ponadto, że oddaleniu podlegał wniosek o zawieszenie postępowania, albowiem rozstrzygnięcie niniejszej sprawy nie było uzależnione od wydania decyzji administracyjnej przez Prezesa Urzędu Konkurencji i Konsumentów.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 107 k.p.c. oraz przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002r., Nr 163 poz. 1349 ze zm.).

W apelacji powódka zaskarżyła wyrok w części dotyczącej pozwanych M. C. (1), P. S., (...) spółki z o.o. w B., domagając się zmiany orzeczenia w tym zakresie poprzez uwzględnienie powództwa przeciwko ww. pozwany, ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenia solidarnie od pozwanych na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu.

Skarżąca zarzuciła obrazę prawa materialnego, tj. art. 24 k.c., art. 448 k.c. i art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1984r. Prawo prasowe (t.j. Dz.U. z 1984r. Nr 24, poz. 5 z późn. zm.) poprzez jego niewłaściwą wykładnię i przyjęcie, że pozwany P. S. publikując artykuł o tytule „(...)” zachował szczególną staranność, skoro w artykule tym stwierdził, że powódka popełniła przestępstwo, tylko że Prokuratura w K. nie wie, gdzie zostało ono popełnione, mimo że prokuratura ta nie stwierdziła popełnienia przez powódkę jakiegokolwiek przestępstwa.

Uzasadniając swoje stanowisko podniosła skarżąca, że pozwany M. C. (1) pomówił ją nazywając piramidą finansową i uczynił to zarówno w swoim doniesieniu o popełnieniu przestępstwa jak i wyrażając zgodę na publikację tej wypowiedzi w artykule prasowym pozwanego P. S.. Według skarżącej, odpowiedzialność pozwanego P. S. jest oparta na przekazaniu nieprawdziwych informacji i niezachowaniu szczególnej staranności i rzetelności w zbieraniu materiałów prasowych. Fakt, że informacje te są nieprawdziwe nie budzi zdaniem skarżącej wątpliwości, ani też nie został przez strony podważony w toku procesu. Zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem w takiej sytuacji odpowiedzialność wyłącza wykazanie prawdziwości podanych danych

i faktów, a ciężar udowodnienia prawdziwości informacji spoczywa na osobie, która naruszyła dobra osobiste.

W odpowiedziach pozwani oraz interwenient uboczny po stronie pozwanej wnieśli

ooddalenie apelacji oraz zasądzenie od powoda na ich rzecz zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oraz wyprowadzone przez Sąd pierwszej instancji wnioski o braku podstaw do uwzględnienia żądania pozwu w całości, uznając tym samym, że kwestionowana przez skarżącą ocena prawna zachowania pozwanego P. S., nie narusza przepisów prawa materialnego.

Przede wszystkim błędnie odczytuje skarżąca podtytuł spornego artykułu - „(...)” - jako wypowiedź pozwanego P. S., że powódka popełniła przestępstwo. Przeczy temu użyty w przytoczonym sformułowaniu wyraz „właściwie”. Poza tym z treści publikacji wynika jednoznacznie, że pozwany nie wyraża w tym zakresie własnego stanowiska w sprawie a odwołuje się do wypowiedzi Prokuratora Rejonowego K.-Zachód. Zresztą w ocenie Sądu odwoławczego cała treść artykułu została należycie wyważona, pozwany P. S. ograniczył bowiem swoją rolę do zrelacjonowania przebiegu współpracy z powódką prezentowanej przez M. C. (1), wskazania że zarząd spółki L. P. nie chciał komentować tej sprawy oraz przytoczenia wspomnianej wypowiedzi Prokuratora. Żadna z ujawnionych w artykule informacji nie została przez pozwanego zafałszowana. Jakkolwiek M. C. (1) nie autoryzował swojej wypowiedzi, to potwierdził, że tego rodzaju treści przekazywał P. S.. Nie budzi również żadnych wątpliwości fakt, że w dacie opublikowania artykułu toczyło się zainicjowane zawiadomieniem złożonym przez M. C. (1) postępowanie przygotowawcze, umorzone dopiero postanowieniem z dnia 28 marca 2013r. (k.329-330), nie jest jednocześnie kwestionowana okoliczność, że powódka, która według jedynego w zasadzie zamieszczonego w publikacji własnego komentarza P. S. bezspornie posiada wielu zwolenników w naszym kraju, odmówiła zajęcia stanowiska w sprawie.

Niezależnie od powyższego zważyć należy, że powołane w apelacji unormowania Kodeksu cywilnego oraz Prawa prasowego w sytuacji, w której do naruszenia dobra osobistego doszło w publikacji prasowej, wzajemnie się uzupełniają nie tylko w zakresie roszczeń uprawnionego, ale także oceny naruszenia dobra oraz bezprawności tego naruszenia. Konsekwentnie przy analizowaniu w takiej sprawie przesłanek wyłączenia bezprawności, należy mieć na względzie także szczegółowe regulacje zawarte w prawie prasowym. W takim znaczeniu można mówić o modyfikacji odpowiedzialności dziennikarza w stosunku do zasad ogólnych. Za jedną z okoliczności wyłączających bezprawność naruszenia dóbr osobistych uznaje się w orzecznictwie i piśmiennictwie działanie w obronie społecznie uzasadnionego interesu. Nadto prawo prasowe określa powinności dziennikarza, przypisując mu obowiązki zachowania szczególnej staranności i rzetelności przy zbieraniu i wykorzystaniu materiałów prasowych (art. 12 ust. 1 pkt 1) oraz działania

zgodnie z etyką zawodową i zasadami współżycia społecznego (art. 10 ust. 1). Najistotniejsze znaczenie ma w tym zakresie rodzaj i rzetelność źródła informacji (dziennikarz nie powinien opierać się na źródle, którego obiektywizm lub wiarygodność budzi wątpliwości), sprawdzenie zgodności z prawdą uzyskanych informacji przez sięgnięcie do wszystkich innych dostępnych źródeł i upewnienie się co do zgodności z prawdą uzyskanych informacji z innymi znanymi faktami, a także umożliwienie osobie zainteresowanej ustosunkowania się do uzyskanych informacji. Na etapie wykorzystania materiałów prasowych istotne jest przede wszystkim wszechstronne, a nie selektywne przekazanie informacji, przedstawienie wszystkich okoliczności i niedziałanie „pod z góry założoną tezę”, a także rozważenie powagi zarzutu, znaczenia informacji z punktu widzenia usprawiedliwionego zainteresowania społeczeństwa oraz potrzeby (pilności) publikacji. Stwierdzony przy zastosowaniu kryteriów obiektywnych fakt zadośćuczynienia tym obowiązkom powinien być czynnikiem uwzględnianym przy ocenie bezprawności działania, w przeciwnym razie wskazanym przepisom Prawa prasowego, związanym z doniosłymi zadaniami wolnej prasy, odmówi się należnego im znaczenia (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 18 lutego 2005r., III CZP 53/04, LEX nr 143120).

Zdaniem Sądu odwoławczego zgromadzone w postępowaniu dowody pozwalają na uznanie, że publikacja spornego materiału prasowego poprzedzona została spełnieniem przez pozwanego P. S. wszystkich wyżej wymienionych warunków. Przede wszystkim w tym kontekście zwraca uwagę fakt, że pozwany jest autorem cyklu publikacji dotyczących działalności (...) na terenie Polski, pierwszy z nich przedstawiał profil biznesowy spółki i poszczególne etapy jej rozwoju (...) z dnia 16 marca 2012r k.176), następny przybrał zaś formę wywiadu przeprowadzonego

z przedstawicielem spółki (...) („(...)” z dnia 23 marca 2012r. k. 177). Kolejny, objęty przedmiotowym postępowaniem artykuł pt. „(...)”, który ukazał się w dniu 25 sierpnia 2012r. w gazecie codziennej (...) wpisuje się zatem w temat poruszany przez pozwanego i chociażby z tej przyczyny nie może być oceniany jako działanie tendencyjne zmierzające do wykazania z góry założonego celu przedstawienia powódki w negatywnym świetle, stanowi natomiast przejaw realizacji godnego ochrony interesu społecznego wszechstronnego informowania o działalności powodowej spółki.

Nie budzi przy tym wątpliwości Sądu odwoławczego metodologia działania pozwanego świadcząca o zachowaniu przez niego szczególnej staranności i rzetelności dziennikarskiej. Aby przedstawić obiektywny obraz sytuacji pozwany nie poprzestał bowiem na zaprezentowaniu stanowiska M. C. (1), ale potwierdził fakt złożenia przez niego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa w Prokuraturze Rejonowej K.-Zachód przede wszystkim zaś zwrócił się do powódki umożliwiając jej wyrażenie poglądu w sprawie. W odpowiedzi na zapytanie skierowane przez P. S., zawierające opis zarzutów stawianych przez M. C. (1), powódka ograniczyła się jednak do stwierdzenia, że ze względu na regulacje ustawy o ochronie danych osobowych nie może udzielać informacji o uczestnikach programu (korespondencja e-mailowa k.222-223). Tym samym, pomimo stworzonej jej przez pozwanego sposobności przed opublikowaniem artykułu nie zakwestionowała prawdziwości informacji powoływanych przez M. C. (1) znając jego stanowisko z korespondencji e-mailowej (m.in. k. 123-124). W rozpoznawanej sprawie zwraca nadto uwagę okoliczność, że powódka potwierdziła w toku postępowania fakt dokonania przez M. C. (1) na jej rzecz wpłaty kwoty 9.000 zł, która pomimo wypowiedzenia umowy nie została jemu zwrócona. Z materiału dowodowego zgromadzonego w procesie wynika również, że przeciwko L. (...) zapadł wyrok skazujący (informacja pochodząca od powódki k.223), natomiast Prezes (...) prowadził postępowanie w sprawie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na oferowaniu uczestnikom programu o nazwie P. (...) możliwości otrzymania korzyści materialnych, które są uzależnione od wprowadzenia przez nich innych osób do ww. programu, pod warunkiem uprzedniego wpłacenia przez Uczestników Programu zaliczek na zakup bonów L. lub zasilenia limitu karty płatniczej L. bądź uprzedniego dokonania zakupów u partnerów handlowych L.. W konsekwencji w dniu 24 maja 2013r. w Sądzie Ochrony Konkurencji i Konsumentów w W. został złożony pozew przeciwko (...) o uznanie postanowień

wzorców umowy za niedozwolone (pisma k.305,317). Powyższe ustalenia, jak słusznie zauważa Sąd pierwszej instancji, istotnie mogą wskazywać na zasadność wyrażanych przez M. C. (1) wątpliwości co do prawidłowości działań prowadzonych przez powodową spółkę, a co za tym idzie pozostają bez wpływu na trafnie dokonaną w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia ocenę prawną jego zachowania.

Mając powyższe na względzie, uznając sformułowany przez powódkę zarzut za bezzasadny, Sąd Apelacyjny apelację oddalił na mocy art. 385 k.p.c.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania stanowiły przepisy art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 5, § 10 ust. 1 pkt 2 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j.t. Dz.U. z 2013r. poz. 490).

Ustalając wysokość kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu M. C. (1) z urzędu Sąd Apelacyjny miał nadto na względzie przepis § 2 ust. 3 ww. rozporządzenia, nakazujący powiększenie należnego z tego tytułu wynagrodzenia o stawkę podatku od towarów i usług.